

Konstitution, medmindre det forinden ved Lov er bestemt; hvorvidt det skal vedblive at være et selvstændigt Embede i samme Størrelse som hidtil, eller det skal sammendrages med et andet Amtmandsembede. Man har sagt, at det ikke gik an i længere Tid at have disse Embeder besatte ved Konstitution, men den ærede Ordfører har allerede gjort opmærksom paa, at vi have set, hvorledes Amtmænd, der indtraadte i Ministeriet, kunde holde sig Amtmandsposter, som de dels havde forladt, dels andre, som bleve ledige, aabne saaledes, at de kunde henvi under Konstitution, indtil vedkommende Minister gik af og kunde rykke ind i et saadant Amtmandsembede. Slike Hensyn kunne altsaa berettigede til at have Amtmandsembederne i lang Tid besatte ved Konstitution, men jeg veed ikke, om de ere vigtigere end det Hensyn, hvorom her er Tale, nemlig at man vil afvente, hvilke Forandringer der ville fremkomme i forskjellige Retninger, inden man lader Amtmandsembederne besatte paany. Det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) talte om, at vi ikke behøvede at gaa denne Vej, naar man vilde have Amtmandsembedernes Antal formindsket; thi Rigsdagen havde en stor Magt i saa Henseende. Jeg tilstaaer, at jeg ikke har opdaget nogen stor Magt hos Rigsdagen med Hensyn til at formindskede Embedernes Antal eller overhovedet at gjøre Reformen i det hele Embedsmassineri. Jeg har tværtimod fundet, at vi paa dette Omraade ere overmaade svage; og jeg tør ikke stole paa, at vi i saa Henseende kunne sætte igjennem, hvad vi ville, uden at vi behøve at indsætte Noget derom i den vedkommende Lov. Naar vi ville Noget i dette Forhold, er det tværtimod aldeles umuligt at naa det, uden at vi i selve Loven fastsaa, hvad vi ville. Jeg kan derfor ikke Andet end tilraade det ærede Thing at vedtage Forslaget under Nr. 14. — Efter den Udtalelse, der kom fra den høitagtede Indvrigsminister, mener han, at der vel ogsaa paa dette Omraade kan opnåas Enighed med ham, naar man vil fravige dette Forslag under Nr. 14; men jeg mener nu, at der vil være langt større Udsigt til en saadan Overenskomst med den høitagtede Minister, naar

man her ved 2den Behandling vedtager Forslaget under Nr. 14, idet man da, naar man inden 3die Behandling bliver enig med den høitagtede Minister om at opgive det, imod at gaa ind paa, hvad han maatte foreslaa istedet, er langt nærmere ved en Overenskomst, end naar man nu forkaster Forslaget under Nr. 14. — Jeg skal ikke komme ind paa de andre foreliggende Punkter; thi jeg er overbevist om, at den ærede Ordfører med Hensyn til dem vil gjøre Byldest overfor den høitagtede Minister. Blot med Hensyn til eet Punkt skal jeg endnu gjøre en Bemærkning. Da den høitæredede Minister omtalte, hvad der skal gives i Erstatning til Amtmændene for Embedshold og Kontorlokale, mente han, at vi kunde berolige os, idet disse Beløb ikke blive fastsaaede, forinden de have været opførte paa Finantsloven. Denne Bemærkning giver mig Anledning til at udtale, hvad jeg oftere har villet udtale, og som der her ligefrem er en Foranledning for mig til at udtale, nemlig at Lønningsudvalgene, som det forekommer dem selv, ikke have fundet tilbørlig Understøttelse hos Finantsudvalget i den Retning, hvori de ere gaaede. Lønningsudvalgene have oftere stillet Forslag, som Finantsudvalget har gjort overflødige og kraftesløse ved, hvad man der er gaaet ind paa. Jeg har den Opfattelse, at Finantsudvalget, medens det varetager Statskassens Tarv i mangfoldige andre Retninger og derved gjør, hvad man kan vente, løber noget for let hen over Alt, naar der er Tale om Embedslønninger osv. Lønningsudvalget foreslog saaledes forleden at stille Spørgsmaalet om Forhøielse af Lønningerne for Embedsmænd under Marineministeriet i Bero, fordi man havde Grund til at vente at faa en Lov om begge Forsvarsministerierne; men Finantsudvalget indstillede uden videre, at disse forhøiede Lønninger til Embedsmænd i Marineministeriet skulde bevilges. Enhver veed, at det ikke kan nytte, at Lønningsudvalgsmedlemmer eller andre Medlemmer gjøre Modstand imod, hvad Finantsudvalget indstiller, naar det er nogenlunde enigt; man maa da give tabt; men det nytter da heller ikke, at Lønningsudvalg gjøre sig Umage, naar de svigtes i disse Retninger af Finantsudvalget. —